

MB
182.127

Fabó Kinga

Fojtott intenzitással, fojtottan

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Fekete Sas Kiadó

Fabó Kinga
Fojtott intenzitással, fojtottan

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Fabó Kinga

Fojtott intenzitással, fojtottan

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Fekete Sas Kiadó
Budapest, 2002

© Fabó Kinga, 2002

Borító: Fabó Kinga

Kiadta a Fekete Sas Kiadó

a szerző NKA pályázata alapján

Felelős kiadó Fazakas István

Készült az ArtWind Kft. Nyomdaüzemében

Felelős vezető Gerlach G. Kornélné

ISBN 963 9352 18 7

A kötet megjelenését támogatta
a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma

Nemzeti Kulturális Alapprogram

MD B2 127

2002

Hová lesz a hattyúdal

Soha senki nem hallhatja,
visszhangtalan, ahogy él,
hogy maga is jéggé dermed,
benne ahogyan a szép.

Betördeli, a vízbe
fagyasztva, őrzeni meg,
fél szárnyával, odaát,
féllel innen, fogja át.

Jégtáblákba tördelve,
csordul lassan éneke,
tört szárnyával fogja, már
innen és túl, odaát.

Hangját őrizni, nyeli
a víz, vissza, nem veri.
Ha kezd olvadni a jég,
hangja haza, hova tér?

A fagyni kezdett

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Tűnik a szem könnyein

Ami voltam, lehetnék,
csillan árja, kék szemén,
szeme árján buborék,
a lehetne, a volnék.

Szeme árján tűnik át,
alakja, felől vibrál,

lebegőn, mint jelenés,
ami voltam, lehetnék.

Szemnek árján ködbe vész,
vele a volt, lehetnék.

A halni kezdett

Fordúl, lassan, színén, a szó.
Lassan fojtó hosszú lasszó
rándul, görcse, színén, szakad:

lényegtelen, ez utolsó,
egyetlen, a színén marad.
Színről a szó színre látszik:

láthatni már, már nem látni.
Néz, és jön vissza a látás.
Ahogy ráforr a pillantás,

megmarad a szemben, mint seb,
fakad a forrás, forradás.
Nyílik látó, belső szeme.

Testén felől lebeg
megnyílni távol,
látja szállónak föl

nyíló-egy sugáron,
oly gyöngéd íven át
karolni magához.

Színére gyűl, mit mondana,
ívén feszülő mondata.
Néz, és nem jön ki a látás.

Mint torkába fúlt kiáltás,
pillantása mélyre szalad,
látó szemein megakad.

Mozgása mondását fojtja
mozdulatba, köti, gúzsba.
Mit mondana, színén feszül,

mozdulat-ívére vegyül.
Nagy az ő nézése neki,
testből, nyelvből kivezeti.

A tükör által homályló
szó, színről színre világol,
fölötte lebben a távol,

szövetnek, fény-szötte fátyol,
vezetni szót, a szavához.
Gyül színére, mit mondana,

ívének által szótt szava.
Színen a szó, maga, jelen.
Mi takarja, nincs szó másik,

ő világlik, s mint jeltelen
adatik át, megnyitatlan
égő, lakhatatlan katlan.

Mozdulat-ívére vetül
mit mondana, színén feszül.
Moccanna szó, fogja lasszó.

Mozdúlatában izz, fojtva
gyúl fényre, a hajlatokban
gyúlani föl, szem sugárán,

hol színre színről a látás:
tekintetek láncán vált át.
Sok szóban ott, csillog az egy.

De csak egy van, csillanni meg.
Sok szem közt forog a látás,
amíg egy látó pillantás

törésén meg-
csillan egy.

Ő, ki csak bizományosa

látásának, hordja, s amint
jó ideje, őrizetten
adja tovább, amint kapja,

mit mondana, színén meggyúl,
át, mozdulat-ívén, vetül.
Sok fojtott szó, arcizmain,

mosoly szorul. Ott fájnak mind.
És a látó szemben
ott van már a távol,

általa világol
mit mondana, egy szín alatt
mind, mosoly-hurkon át, marad.

Negyvenévesen, Lolíta

Huszonéves fiú élte
volna pedofíl hajlamát,
mintha benne volna látnom
álmom: rég-halott apám.

Tűnik véle ki csak vélte
de ítélte: mint rontás.
Másban fogan meg gyerekem,
s helyette, ki az egyetlen

gyűlnek alkalmi fiókák.
Születőmnnek, én, mostoha
hajlok fölébe gyöngén,
ahogyan élőnek soha.

Rég-holtak üzennek, bennem
növekvőn, egyre többek
lélek-nyitotta sebein
számlálja Isten könnyeit.

Mintha szívére tett pecsét

Ahogy áthajlik. Hajlana.
Ahogy az át- hajlás marad
észrevétlen félköríve.

Szívárványnak minden színe
rajta maga átlátszatlan
marad szíve megnyitatlan.

Feltöretik a hetedik pecsét-
ben a titok marad rejtve rajta
benne ott jönnek ki a gyilkosok.

Rátettem magam a szívére.
Mintha lenne, szívemen ő, pecsét.
Mintha ismerős szívverés.

Rés, amelyen ki nem néz és látja,
és a szövétneknek lángja
nem fénylik meg többé benne föl-

fejtette zárt szemevilága.
Zárt szemhéján át- fúr szúrós tekintete,
zárt szemhéján át- süt forró szemsúgára,

zárt pillája alól kilóg
zöld különös szeme át-
ható pillantása.

Szűk szemrészben villanás:
mint pánt fogja le a szám,
szólana a száj, fogja a saját

résből préselt mosoly-pánt.
Pecsét rajta, kettős zár,
két rés két prés: két sín pár,

egy villantás kettőt vág,
szemébe fagy a villám.
Szólana, rajta a száj-

ban megmondatlanra vált.
Szó ne érintse azt vissza-
préseli- húzza saját résein.

Titok marad a titok-
ban benne. Mint tokja öleli
át. Mintha egyik a másikat.

Oda- gyűl mind Istennek hét lelke,
mint jégcsepp a szeme sugarára,
szivárványnak a hét színe

nem törik többé reája.

Ahol a lélek megjelen

Alázatba fagyott gőg,
gőgbe meredt alázat
feszül neki nézésének,
szűkül rá mint pillantása,
ülnek, ki-ki hűs csöndjében
gubbaszt, húzódna vissza, -húzza,
míg pattan a rugója és a szíve

megdermed és az íve
– villamos kisülése –
új ívet ír köréje.

Tapogatja mintha saját hajlatát,
mintha azon hajolhatna át.
Hajolni annyira vágyó,
mégis hajthatatlan távoz:

íve eltűnik a szájon.
Lebeg belül lélek lakja,
szobor rajta az alakja.
Áttetsző és mégsem
lát beléje senki,
a fény, mit sugároz
pánt vissza -préseli.

A rá-súlyosult fényben,
rossz szögben, rossz törésben
rebben meg benne lélek.
Magán vezeti át kékes,
mélyen metsző és áttetsző
ívét fénye benne árad,
még nem sül ki máris ráfagy.

Zárt szájából előcsillant
lénye röppent rögtön vissza.
Ahogy kések
élén lebeg kékes
szikrázó fátyolködében,
áthajlása, áttűnése
közbenjében nyílódo – csukódó

szemhéjak hullanak reá,
nem olvadó, nagy, sötétlő leplek,
mint szög fénylik rájuk égő belső szeme.
Hol sok vizek zajlanak,
hol töretlen hajlanak,
gőgből préselt cseppkövek
görögnek feltöretlen rajtuk csöndje

szava lebbenő sodra
mintha finomszövedékű
rebbenésnyi apróléptű
zárt szájában suhan mintha
szövétnেকে fonadéka.
Rejti fénytörésében.
Megjelen ott a lélek.

Ailo és Lajla

Nem ölelt meg, akkor éjjel.
Nehéz volt, ahogy egymaga.
Nehéz ahogy, a pillanat.

Ahogy bennem megáradott.
Ahogyan bennem fölfakadt.
Bennem ahogy, a pillanat.

Meghalt bennem valakije.
És én vele, de nem bele,
valakibe, aki bennem
maradott.

Fordulna egy harmadikba

Fátylából szótt szobra
alabástrom sodra
– mint fortyogó magma –
mi nem tör fel – a jég
nem enged fel soha.

Szél nem lebbenti fel
a lebegés maga
– mint dermedő magma –
forog tengelyében
át nem fordul soha.

Kristály, repedni kész
mi nem reped soha.

Országos Széchényi Könyvtár

Túl összetett megmoccanni

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Zárul, pillangón, a báb

Pillangónak születetlen
ő eleve pillangóként
pillangónak született be

élve, elevenen, bábba.

Nem moccan, a szárnya
nő köré, kaszárnya

vet árnyat, a szárnyra.

Nem moccan, a lénye
vetül rá, fölénye

tornyosul, fölébe.

Árnyéka nem
látszik árnya átlátszatlan

átcikázik. Látszata van.

Bábjának lepke kényszerül
feszülni, szárnyán kétfelől.

Annyira telt mintha
titka rabja nyitja
rajta a kalitka.

Őre, örök börtöne

Minden évszak sorra kerül.
Jön, jön, jön, könyörtelenül.
Megöl, hogy mindig ugyanúgy.
Hogy soha nincs sorrend-csere.
Hogy nem kérdezi, kértem-e.

Minden évszak meggyötör.
Jön, jön, jön, nem könyörül.
Őröl, őröl, őröl, őröl
ez a kitartóan gyűlő
energia, mint körhinta:

pályáján tart. Végleg
beletörve a kerékbe
– egyre holtabb, egyre előbb –
forgok vele minden idők
mélyében, végtelenjében.

Hálójának akad, fenn

Énjét futtatja csak meg
rajtam rá adva van egy
test mozgását zárva be

akad hálójának fenn
marad félbe ahol áll.

Nem tud gördülni tovább.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Két ív feszül, szembeszegül

Már elkezdődött volna?
Megszállja az egója.
Most indul a rosszindulat, megtör

minden belső ellenállást, erőt.

Szíve íve nem ér ide.
Rideg ideg-csomó.
Megszállva tartja egy egó.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Meghúz-elereszt, meghúz-elereszt

Gonosz játékot űz velem.

Ha mozgásterem növelem,

visszaránt – újra elereszt,

elereszt – újra visszaránt:

eddig a póráz, ne tovább.

Befűzve a tűbe,

egy-két öltés föl-le,

de mindig csak körbe.

Maga felé mozgat

a kör középpontja.

El nem enged, be nem szippant.

Katatónia

Dermedten ül. Hova került.
Nem tudja. Megmerevült
vele együtt minden emlék.

Forog a centrifuga.
Lassan rá-
telepedik a szoba.

Szűkül a hely: egyre
közelebb jön a fal.
Folyton bele-

ütközik egy szék, egy asztal.
Rádól egy szekrény, egy dívány.
Fejbe veri a csillár.

És a plafon lassan, lassan
ereszkedik rá. Kényelmetlen,
szoros. Agyonnyom a hagyomány.

Keze a mozdulatán

Feszül nyolcnak enged, a kéz
röpíteni kész, röppen szét a
nyolcból sodrott, vesszők ütnek

által rajtam rá
szabadítnom mozdulatom, rám.
Lábak ragadnak magukkal,

lendítnek a mozdulattal, át.
Röptünk ívét íve zárja,
ívben rendeződünk táncba.

Forgunk, egyre szorosabbra
fonva egyre szorosabban
fogva-cogva.

Forgunk, együtt forog velünk
a mozgás a tánchoz láncol
forog bennünk, kezét lábhoz.

Ide-oda ránt. Mintha báb-
figura lennének, merev
élettelen báb.

Egyetlen túl-
feszített húr, mozdulat-
ra felfűzött, mozdulat.

Ív az újra visszavált,
új a pillanatra, ránt.
Ívben, röppen el a tánc.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Mint egy jinbe foglalt jang

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Smaragdszem, fekete macska

Nagy zöld mozdulatlan fénylő
szem, az őt körülörvénylő
testből annyit vonz magához,
foglalata, szét ne váljon.

Gomolyt mint mágnes fog, össze,
messzenyíló szeme, üveg-
ablak átláthatatlan, üres,
tekintete kísért, követ.

Őt rejtve rögzít engem őt
hideg izzásún perzselő
smaragdszemek foglalata
ő, a macska, foghatatlan.

Puha pelyhekben kavarg,
mintha éjszín hó hullana,
világító nagy zöld szeme,
a nemváltozó; fogvatart.

Befedetlen hagyott tükör-
ablakból mely sose tükröz,
fixál engem a két smaragd-
szem, zsákmányaként elragad.

Egy elfojtott női bárd

Volt-e köztük női bárd?
Esetleg tribád?
És ma van-e? Hogyha nincs:
elvagyok én magam is.

Úgyszincs tét.
Dalnok – hallgatnod és halnod –
nincs miért.
Vagy hiába szólsz, dalolsz,
bárd nem sújt le rád,
mondhatsz bármit – semmiért.
(Hacsak nem e versemért.)
Legfeljebb egy másik bárd

üt nyakon, de nem agyon.
A nyak von – mondja Platon
határt lélekrészek közt,
amiket össze – nem köt.

Sok felduzzadt órjási nyak:
a sok felgyűlt energia
feszül e szűk helyen.
Nem kell az eulógia.

De nincs mit ön- feláldozni sem.
Közös csapás kötötte
az összes bárdot össze.
A legszorosabb kapocs,

amikor a sok dalnok
egy emberként rohamoz.
Most ilyen nincs – szétesik
külön-külön mindegyik.

Elszivárogtak a welszi bárdok.
Nincsenek már tartományok.
Fellázadtak a nagy medve fiai.
Így nem dalnok – hivatalnok – már aki.

Férfi-bárdok: rátok várok.
Mert nincsenek női bárdok.
Legfeljebb a tribádok közt.
Ez az, ami hozzátok köt.

Férfi-bárdok! Vétek,
hogy még nem csaptam közétek.
Ha már ti nem csaptok le rám.
Vagy mégis? No lám!

Épp most jön egy férfi-bárd.
Mint a villám, sújt le rám.
Ez ám a jó hír.
Megjött a hóhér.

Akasztófa – katasztrófa?
A bitó – csábitó.
Beállok alája. (Hátha)
De nem.

Jöhet a máglya.
Akár ma.
Nem jön, az istennek se.
Hősi halott nem leszek.

Nem leszek hősi halott.
Maradok a nyakamon.
Vagy lenyakazom magam.
Ha minden kötél szakad.

De mi van, ha visszanő?
Újabb nő kerül elő?
Vagy a régi támad életére?
Rájön a lét. Ő meg létre.

Elfér tőle? Nem fér el belül.
Kívülre kerül.
Eltünteti személyisége nyomait.
Van mit.

Rögzít, zár

Kemény, sokat próbált nő.
Puhány, ideiglenes férfiak.
Riaszt a sok lelki akt.
Van most is egy nemigaz.

Mint az összes előzőt
viselem
el: kitűzőm,
kis ékkövem: kitűzőm

egy-két női hódolóm-
nak jönnek be- hódol-
nak. Vagy én egyikőjük-
nek. Együtt a ki-
tűzővel.

Melyikünk igazi nő?
Vagyok annyira mint ő.
Aki mélységemen érint:
érinti meg bennem egyszer-

re a nőt, a férfit.
Kint is bent is, tudja-e.
Tudja vajon honnan-e.
Hogy külső belső vagy lépcső át-

menet? (Csak nevet.)

Barna haj, és barna szem. Lengyel
származású lány.

Érinthetjük-e egymást
akár, a testeken át?

Zakó, nadrág. Fülén pánt.
A fülbevalója. Haja hátul
összefogva. Minden zárt,
és mindent zár. Felém ő nyit

mégis. Ő az aki nyit bennem
is egybe
résnyire nőt, férfit. Festő. Lány-
testben félénk rejt fiúban rámenőst.

Fiún keletkezett vágy-
át vitte más, lányra át.
Fiúként rögzít a lány-
test fiúként nem ereszt.

Olyan voltam, mint egy festmény.
Több esemény, egy test mentén.
Több összevont benn, egy testben.
Egy esemény, eleresztve.

Közös rohammal hódít
nő férfi ha valódi
élvezet volt szerep volt:
eljátszottam. Egész jól.

Most hazudjak, vagy akkor?
Hajló, sötét alak. Merre hajlasz
hova hallgatsz, kimondjalak? Megölel.
Közösen, a többivel.

Lehajol, de nem hozzám.
Nem fordul oda.
Nem fogadja, nem fogja
sem az egómat, sem indigómat.

Szapphó addig csak lappangott
bennem. Ő ébresztette föl, akkor
Szapphót csak, nem engem.
Ismerőse, de nem ismerője.

Lerántaná, azonnal a földre.
Végre egy igazi férfi.
Természetes, hogy egy nőben
jár-kelel egyre

hosszabb és rosszabb, a sorsa.
Babonás félelem foglya.
Sors-istennő akarja így, rajta
hosszabbodik meg a karja.

Ide-oda vált. Végleg oda, -ránt.
Egy pillanat, és fennakad.
Orsója körül forgatja
Sors-istennő, fonalán.

Gombolygatja föl-le, tekeri.
Meg nem fogja, el nem, engedi
míg hálójának, veti
vissza-, rá, -tekeredik.

Énje nem mond le róla.
Egy flört kettő, csak próba.
Kísérti máshogy, újra.
Hátha egyikük volna,

elnyeli, el, engedi.
Kiút? Kinyújt egy kezét.
Elátkozott lélek, dibuk.
Ember már nem fogadja be.

Eleresztett árnyak
fölslege ráfagy.
Létezése végleg örök.
Nem kértem, de megöröklöm.

Tánca a kígyók ünnepén

Megbűvölten áll. Bujkál
benne a rontás.
Nem látszik, de moco rog

a belé költözött rossz
szelleme.
Mindenkit meg- babonáz.

Csak őt nem, az egyetlent.
Nem fog rajta a bűbáj.
Nem fogadja bűnös vágy.

A bűvös kör visszaránt.
És a bűbáj visszaszáll.
Zárul, átokként, a lány.

Mosolyok. Mindenhol gonosz
mosolyok. Csupa hurok, csupa lyuk
veszi körül. Alámerül.

Táncol úgy, hogy meg se moccan.
Rejtett, titkos, a mozdulat.
Választott, a választottnak.

Gyűrűzik magán, tekereg.
Vége nincs, se eleje.
Rántja, a mélyébe, le.

Veszélyes nő, előkelő,
ahogy sose, hogy eleve
kerül elő,

onnan tér meg,
honnán halandó,
nem léphet.

Akit kíván, magához ránt,
odaláncol. Testéből
gyűrűt fon köré. Táncol.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Lili Marleen

Leszbikus csók, férfiruha.

Erőtéljes nőfigura.

Nyers-brutális férfierő.

Mindig a hangból jön elő.

Elfojthatatlan évelő

fenyegető energia:

Germánia.

Rekedt alt hang, fátyolozott.

Végzett vele az alkohol.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

A képíró saját képét faragja

Frida Kahlo

kitakarózik teljesen
meztelen, hogy senki se lássa,

fátylát tekeri magára,
átdereng merev haj-
koronája,

soha be-nem-teljesült szerelme,
zöld, különös szeme, át-
ható pillantása.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A transz- veszít

Kettő ő, ki egy-, kétnemű.
Egy-, két nemét egyszerre két
különböző szint takarja.
Hogy egyikét rejti rajta.
Nemeinek mi köze

szikráztatja őt össze.
Melyik közvetett adott
közvetett? Személyével
közvetítve összetett.
Magát magával magában vele

műveli, veti át mint művelet
a művelőjét, vetít
lendít át a jelen- lét.
Látensen a manifeszt.
Heteroval homoszex.

Transzba veti eredeti
nemét nemén át- rendezi
túl- esik magán, a túl- oldalán
megy bele a közvetve
adott választott nembe.

Férfit ereszt a nőre:
kvantort hatókörére.
Saját hatókörében
ereszti magára a nőt:
kvantorára a hatókört.

Férfi neme női testben
bujkál míg a többiek meg
férfiként mégis mintha ő
a továbbiakban nő
akire férfi ha lő.

Megszüntetni véti
magában a férfit
a nőn szűri mégis akad fenn
egyikük sem
szűnik rajta meg.

Nőként vetette közbe
nemén általa szökve
vezet férfit férfihez.
Mint ki volna, belezárva
egy platóni ideába.

Telihold

A mono- sok torzó: túlzó.

A poli- kevés: aprózó.

A bi- vezet át: a túlsó.

Telihold van.

Csak úgy süt a rosszindulat.

Hidegen süt belőle.

Mozdulatba jön tőle

a férfi, most vált nőre.

Abszolút jin. Jangja vérével nő.

Miért sok vizek áradnak, miért

nincs levegő, miért ha páratlan,

páros ha, miért hímnemű.

Miért üres zacskók lógnak.

Változik-e. Látjuk-e őt

változónak. Működésre

nő. Működése férfi.

Kettő elől nem tér ki.

Misztikus szépsége meggyűlt,

vérén vegyűlt rosszindulat. Mulat-

ják férfiak, ünnepük.

A nőt mulatják bennük.

Vált-e, hol, mikor, nemet.

Soha nem vált, eleve

mered amin által árad,

hiány marad, megy utána,
a Hold kórja indokolja: elered.
Megbabonáz. Nem ereszt.
Hold varázsa alatt áll.
Vonzza a szem sugarát.
Telihold van odaát.
Látja azt az oldalát.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Megy bele a kettőbe

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Túlfut rajta, élteti

Cipzárokat húz.
Papírt zörget. Csomagol.

Felszedi a sineket.
Feszíti mint zsineget.

Csupa ideg csupa láng
köteleken kalapál.

Estében esetében
marad benne, testében

szikrázik, lobban fel két-
felé vet lángot, nem ég

el egyik sem ér oda,
bontja a középpontja.

Ott hal el, a közepén.

Másfél

Telefonja befelefonja
énjét énjével egy copfba.
Ahogy a kulcs, kilincsétől
fordul el, a van, nincsetől.

Bontja a bent bentje
ha kint van-e éppen
mikor melyik jinbe
foglalt jang

veszi körül kirakat-
ba foglalt jin zár amit
csak két egyforma kulcs nyit
kulcs nincs van hozzá kilincs.

Behatolhat az őnek
üregébe horogra
akad a közös hurok
szorul sosemvolt burok.

Befonja mint telefon
énjét énje szoros copf
forog a nyelv a száj zár
nyelvet nyelvével pányváz.

Rosszkor hívlak? Rosszkor.
Van valaki nálad?
Nem. Senki nincs otthon.
Senki nincs magában.

Mitől ő a mitől én
mint őből látja őjét
ője őjét átszövi
ő mitől én mitől mi.

Énjét ha elmozdítja
énjéből ha kikukkant –
kibukkan kilép rálát:
van meta-én, van én-tárgy.

Rányitok a titokra
irányítok a nyelvem
kerülgeti belenéz
marad oda- ment.

Menti míg átmenetként
csusszanása jelen- lét
át- csúszásában jelen
érződik csak nincs jele.

Forog a zár a kilincs
kulcs nélkül ajtót nem nyit
titka marad mi nem nyitja
kulcs ha volt is ráfordítja.

Magát osztja meg- szorozza
kettőzi félbe- hasítja
egykettedje több van neki
több mint ami kitöltheti.

Másfelől jött másféléje
máz bevonja mint zseléje
átcsúsztatja kettőjébe
egy- kettője egyelőre

két egy- kéntre vált.
Egyen- lőre áll.
Mire felfogják egymást
egyik más

már egy másik másban jár.
Ikerpárja más- fele
hiánya, szükséglete
által, felemás egyke.

Hasonmással megkettőzve
egyben kevés sok kettőnek
kettőben sok a túl- levés
másfél egynek egykettő, és

egyét fordít magára
fordul a pánt a párja
a köze az alakmás
két egó közt alternál.

És oszlik meg két világban
nincs otthon *van* hol itt hol ott
vagy egy kettévált világ-
ban forog *van* kulcs *nincs* zár.

A három tagolása,
kirekesztő többes szám

Melyikünket szolgáltat ki?

Szava hasít, kettőnek egy

ellenében, közös teret.

Mond egy *mit* és ezzel zár ki,

nekem mondja, engem hárít,

kordon feszül, nő a sáv: *mi*

től kezdve *ők* míg legbelül

fölszívódom, ő egyre nő.

Országos Széchényi Könyvtár

Megképződik, több helyén, a szónak

soffocato, con forza
(fojtott intenzitással, fojtottan)

Rátapad, a testére
feszül neki, testében.
Feszül benne. Tapad rá.

Szája, a mellékhatás.
Összegyűlik, rossz helyén
a szónak. Feszeng rosszul

oszlik el, a szóban. Súlya
billenti át a túlsó
oldalra.

Teste szegül ívének szegezül feszíti
meg. Feszül teste, ívében.
Feszül íván, testének.

Nem fordul át. Énjében
forog távol-
létében. Fordul át nem-

énjében.
Falja lassan kebelezi meg-
feszül száját nem nyithatja szóra meg.

Működése van, a szóban.
Szolga módra araszolgat.
Neve: áthatolhatatlan torlasz.

Nem érzi magát, nevében.
Ártó számok közegében.
Ártó számok fogják közre.

A *között*be ütközött be.
Szoprán léptek, szaporán
zaboláznak, sok póráz

feszül száját
nem nyithatja meg szóra,
feszeng nyeli,

nyeli a fölső szólam.
Kebelezi lassan falja meg-
feszül száját

nem szóra nyithatja meg.
Rendeződik, át meg át, a szóban.
Képződik meg, több helyén, a szónak.

Működése készletti
működésre, élteti.
Falja lassan

kebelezi meg-
feszül száját
nem nyithatja meg.

A szét- választhatatlanok

Melyik énben vannak éppen?

Melyikben maradnak épen?

A másuk a maguk. A maguk
a másuk. Önmaguk egymásuk.

Mindegy, melyik énben vannak,
melyik más az ugyanabban,
más maguk a más magukra
nyitva. Maradnak. Magukra. Csukva.

Hogy maradnak benn a kinnben?

A bent rögzíti a kintet.

Kintje a bent. Két tekintet
hatol egymáson át- menetileg.

Az egyikük bennem van. *languido, con tenerezza*
Ha meghalok: velem hal. *(gyöngéden, sóvárogva)*

Megláttam: belém költözött.

Él tovább, ha kiűzöm.

Két összenőtt őből egy

kettévált ő kettőben

él tovább kinn, hol meg benn,

a két összenőtt őben.

Két izolált egó bolyong,
közén minden határukon,
nem végződnek, nem kezdődnek,
egyek kettőben, kettőben.

Két egyként kívül a kettőn
egyként kettőben a kettő,
nincs látszata, nincs önmaga,
az önmaga a látszata.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Értékrés*

Hogyan lenne eldönthető,
ő-e az ő, vagy az ője
kitevője egy más őnek,
egy más ő kivetülése,

vagy éppen beszippantotta,
kintje ha bent, a bentje kint,
betekint és az kivonja,
a másik tekintet bontja,

hiába tekintget jobbra
balra nincs irány, ha nincs a
másik, nincs más, akihez

képest van ő akiben,
nyúlna ő, lenne ha, tova-
tűnik, tétováz a hova.

* Amikor egy formális logikai rendszeren belül egy kijelentésnek nincs igazságértéke: eldönt(het)etlen róla, hogy igaz-e vagy hamis, akkor keletkezik értékrés.

Törne ki- fordul vissza

Táncából szövött táncos,
táncosából tánc:
forog összeforrott lánc.

Van-e az ő, van-e más,
van-e egyik vagy egymás –
melyik a van, ha nem más

melyik vanban van a más.
Melyik ha a, van a más
ő, nem a másik a más.

Táncával fordul bele,
táncossal marad-
nak benn együtt egy vanban.

Énjét énje hívja elő

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Az árnyék

Van-e teste? Van-e saját énje?
Van-e a saját énjében saját lélek?
Vagy mindez csak egy másik én torz kivetülése?
Én véltem beléje az enyémet?
Vagy ő vetíti rám a magáét?

Lehet másképp? Ki tudja.
Én: az árnykép. Titkolja?
Kiterjed és beszippant.
Háló vetül rám.
Lélekpillangót fogott?

Fallosz-lelke mocorog?
Vagy a pénisze?
Éjjeli pille
jött ide?
Aranypora vet szikrát?

Attól él, attól vibrál?
Test és lélek közt ingáz
a tünet. A vetület.
Megszül. De meg nem szüntet.
Aisza *egyszer* üzen.

Feljön egy új létező.

Érdeklem? Nem.

Engem sem ő.

Ha megnyerő,

akkor sem.

De nem az. Tévedtem.

Lelke nincs, vagy ha mégis,

lelkében tőlem idegen.

Lett egy idegenje neki.

Árnyékként követi.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Libikóka

Indigókkal járt-kelt eddig.

Mentek utána sorjában

az énjei.

Egyre halványuló egó-

sorozat. Fél tőlük, unja.

Nehéz neki.

Mint egy fátylat, fölemeli.

Ereszkedik, de énjei

nem engedik

tovább. Áll a levegőben.

Se föl, se le. Ég-föld közé

cövekelve.

A túlpörgött lány

Kékszemű volt szőke, angyalian tiszta,
elforgatta magát kilencven foknyira
magától, ott távol pörög mint a rokka,
baljós fényben vörös, zöldszemű boszorka,
forogja magát ki soha nem forogja,
rögzíti rossz fényszög, lesz forgása foglya,
örvénylik a kettő, közt, bármit od'adna,
forgatná már vissza, mása, nem fogadja.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Minősítők

Minősítve járnak. Nyelven
belül vannak kinn megtelve
magukon, kívül: magukban.

Történést hoznak, nincs maguk,
benne maradnak, magvuk
látszata rajtuk.

Kérdés, melyik énben vannak.
Kérdés, melyik látja őket.
Kérdés, melyikük nyelvében.

A mások énjének öl
a pillantása: vagy nem
vesz észre vagy
rögzíti zárja.

A mástól kapott nyelv: kín.
Más énnak az a „benn”: „kinn”.
Egy zárat kulcs, ha egy nyit.

Saját nyelvén kívül sem ő,
sem ő nem hozzáférhető.
Énjét énje hívja elő.

Ő és nem ő összenő.
Rajta repedés, meddő
senkiföldje. Ott kering.

Nyelvén kívül van benn. Nincs.
Létezik: kimondatott.
Lecsap rá, az alkalom.

Tükör tartja fogva,
tükröt tart a foglya
elé ő is: őrzi.

A kettő közötti rés
összeforr: minősítés
híján nem él, nem ítél.

A nyelv szintje, ha felszín,
egy, mi utal, rá, neki.
Képe maga, tükre nincs.

Énje énjét hívja elő.
El nem nyeli, ki nem veti.
A felszínen lebegteti.

Skizofrénia

Egy- másban ha kint ha bent,
ha nem ugyanabban egy –

fele ő a felező
nem két egyenlő –

félre oszt.
Ha kapocs ami szoroz,

túl lazaként túl szoros.
Mása fele egész

mása szakítása
az egynek

benne úgy, hogy nem vele
megy bele, a kettőbe.

Jön a kettő, belőle
árnya, dől belőle hátra,

támadja hátba rántja
másába vissza hátha.

Bent a bentben bentre mozdul
fordul bentre bentben fordul,

míg a váltás megtapad.

Ő, a váltásban marad.

Rossz helyen a rés kinéz

belőle visszanéz.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Az át- szökheteretlen

Ő és ője nem jön össze,
megkötözte az ördöge.
Fogva tartja démona.

Nem jön ki az egója.
Hal bele.
Csak bele, de nem vele.

Eltűnődöm. Áttűnök
az attitűdön, eltűnik.
Attitűdömön, tűnődik.

Szemem alatt a karikák, ráncok
járnak körtáncot, ördögök
szállnak meg, hátha áttűnök.

Melyik öbe? Az övébe?
Velem hal? Nem. Nem hal velem.
Játszik velem.

Az ént vissza helyezi.
A testen át vezeti.
Melyik énbe? Az enyémbe?

Mint szögesdrót-
kerítésbe. Kering. Vele
maradok. Bele

ragadok.

Teste: tesztje. Áteresztem. Kivetül.

Rajtam keresztül. Beleül-

tet. Beleül, átszököm.

Rajtam át, tűnök.

A ráncokon át, ütök.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Énjében szépen elhelyez

Bejön egy hamis hanglejtés.
Vele egy hang, egy kiejtés.
Énemre ül. Rátapad.
A többes szám elmarad.

Mondok egy *ént*: megtetszik.
De én nem tetszem neki.
Ilyenkor mi a teendő?
Visszanyelem. Nő a bendő.

Jó nyomon jár az egó.
Koslat utánam, befog.
Egyetlen szó eltapos.
Véglegesít, mint a pont.

Elővesz néha fellapoz
un ásít mire felfog
már egy másik énben járok
kitalálok keskeny pallóm

átvezet
egy sokadik énembe.
Nem is sejti, hol vagyok.
Venné fejem, mint pallos.

Jön a pontja naponta. Lapozgat.
Bármit mondok azonnal
egy szóba beleteszi. Szót a polcra
föltesz. Leporolja, áttesz.

Kijön, vissza nem talál

Ott ül megint benn a bajban.

Pedig fürdik tejben, vajban.

Kintjét bentjét egyként
tartalmazza kintként bentként.

Bontja a bent. Bentje ha kint.

Bentjéből mégis kikacsint:

kelleme: a külleme – kellene?

Bajban van az egójával. Rávall.

A hattyú csak egyszer szól

Amikor a jégbe törött hattyú érzi halála közelgését, utolsó, egyetlen énekébe, mit nem hall senkisé, beleadja összes intenzitását, erejét. És énekel, míg lassan köréje nem fagy a víz.

Haldoklásának hosszú pillanataiban pillanatai követik csupán, honnan tudni hogy énekel, vajon miről, hogy hangja-éneke különös-szép, és vajon hová lesz az egyetlen, az utolsó.

Őt nem látni, ő mégis lát, a köréje fagyott víztükrön át halvány hattyúalakot, *színre át homálylón, mint ahogyan még sohasem*, mégis, mintha már látott volna. És homályló alak néz rá távoli, fürkésző pillantással, hűvös, személytelen kíváncsisággal, az észrevétel legcsekélyebb jele, szándéka nélkül.

Országos Széchényi Könyvtár

Énje énjét hívja elő

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Hivatásos jó

Hány énje van, hányat használ?
Semennyit. Üres a raktár.
Helyette nektárral traktál.

Így csiszolgat, míg kicsinál.
Elégedett, épp kipipál-
na, de kinyitom kicsi szám.

Meghúz magán minden pántot,
mosolyát, szemöldök-ráncot,
szavam forrasztja a számhoz,

visszafagy

a meglazult mosoly-pánt
alól olvadozó máz
bevonja. Cukros, citromos újra.

Rajtam kapva kap magán

Megkérdezi hogy vagyok
minek mondjam úgyse fog
kézen tovább ő nyafog
nem fog rajta ki *nem fog*
rajtam egóján kapkod.

A készből beszél van kész-
en fogna ha fogna fél-
kézen de *nem fog*
hozzám nem fűlik a fog
nyafog tovább nyavalyog.

Régimódi

Átaluszom a státuszom.
Ráigérek. Megalkuszom.

Végigméri.
Nem kell neki: régi.

Akármi adódik, tudja mi
a módi: ami nem valódi.

Addig-addig kelleti,
amíg elkelek: neki.

Hült helyemre ültet vissza,
azon frissiben felissza.

A kukkoló

*Épp ráér és erre jár.
Tetszem neki.
Tetszenék, ha észrevenné.
Figyelmeztetem.
Tetszése kegyként reám háramol.*

Nem tudtam, hogy női kukkolók is vannak.
Pedig régóta ismerek egyet.
De eddig még nem kukkolt meg.

Neki peep-showban a helye,
ahol kedvére élvezhet
egyedül, tét nélkül.

A részvétel, a részvét
idegen tőle. Jó ő mások rovására
maga, -élvezkedésére.

„Mert én olyan jó vagyok ám:
még az Onkológián is jártam.
Csak hogy lássam.”

Nézi, nézi, élvezi.
Élvezi, hogy nézheti.
Élvezi, hogy élvezhet. És részt

vennie nem kell.
Kukkol drukkol nehogy észre
vegyen valamit,

amit nem kéne.
A jóságot letudja egy óra alatt.
Kiélvezi, szalad-szalad elvei

mentén magát, menteni.
A mentalitást ismerem: elvek, üres
általánosok, koncentrációs

táborok. Beavatkozni?
Csak azt ne. Kivárja, míg mások
nem avatkoznak be.

Nárcizmusa tócsájában úszkál.
Jó nagy. Jókat lubickol.
Ha más is jön, eliszkol.

Titkon élvez, gyűjtöget.
Most épp, férjeket gyűjt, be.
Mert neki nincs, bitorolva

a másokét, birtokolja.
Lopakod- lopva, meri.
Mint befőttet, elteszi.

Mélyhűtője kész
fagyasztott-férj gyűjtemény.
Szüksége, más, férfire nincs,

mirelit nő, elégedett,
magától, ilyen kipihent.
Egójával betölti be

tapasztja, a másét le
hengerli le
apasztja.

Tolul, mint egy gőzhenger. Tolul,
mint egy tank. Egy jó nagyot csönget. Jön.
Kopog a cipő-sarka.

A könyveket, is szereti.
Jön, a példányért. Elteszi.
Aztán átbballag az ellen-

felemhez. Közel lakik.
Tőle is begyűjt egyet.
A kezéből ki nem adna, semmit.

Ha egyszer meg- kaparint valamit,
az az övé csak az övé,
gyűjteménye, nő nődögél.

Tollait, tőlem gyűjti be.
Belelop, gyöngybetűibe.
Gyöngysorrrá fűz, gyorsan eltűz
velem.

Visel vagyok, ékszere
van, uszoda-bérlete.
Énjében tocsog. Locs-pocs.

Beszél, beszél. Egyfolytában
bombáz. Szavakkal ostromol.
Kóstol, énje kulcslyukán

kukucskál. Nyit a lyuk, zár.
Beleámul, rá nem lát,
se egójára, se rám.

Szólnék volna? – Belém fojtja.
Rá se ránt.
Nem kérdez. Nem reagál.

Én beszélek, ő unja.
Ha végre szóhoz jutok. De nem jutok.
Így ő beszél, én unom.

Bombáz énjével, letámad.
Elönt-eláraszt
a tócsa. Ha érdemes volna,
úsznék benne egyet. De
a medencéje tele.
Vele.

Voyeur-ködik:
énje fölött őrködik. Takaréklángon ég. Nem hevül. Nem hevít.

Élteti a megszokott.
Inkább egy kokott!
A kokott adakozó.

Ő viszont jó. Nagyon jó.
Jó bő lére ereszti.
Kavargatja, keveri.

De nem tud mit, kezdeni
vele, elfő, a leve, beleve-
ri magát.

Fallosz-fokon áll.
Mint egy fakanál.
Kavar tovább, nem okul. Az okkult

neki idegen. Most engem
kukkol meg.
Máskor mást o- lyan mindegy.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Az ostromló

Kerül, kerül, kerülget.
Hogy elcsípje a fülem.
Hogy körbezárja.

Egy életen át tart
a hatalmi harc, hogy
ki nem

figyel kire,
ki kaparintja meg előbb
szép, nagy füleimet.

Kinek adatik meg,
hogy járjon a szája
mások rovására.

Nagy luxus az,
a sors ritka adománya,
hogy szabad fülek

szabad prédákként
álljanak glédában,
parlagon.

A legszorosabb kapocs.
Tudja ő is. Rohamoz.
Bombáz egyre, ostromol.

Rohamoznék én is.
Nekem is van szájam.
Mégis, ebben a

fülek körüli tolongásban
folyton alul maradok.
A szájam meg parlagon.

Megint ő ügyesebb. Ő
kaparintja meg előbb
az én füleimet.

Ontja a szót. Ontja, ontja.
Szünet nélkül nyomja, nyomja.
Befonja a telefonja.

Országos Széchényi Könyvtár

Csináld tovább, kérte a nő,
de nem veled, felelte ő

Na mi lesz már, mondta a nő.
Gyerünk-gyerünk, nógatta őt.
Vagy csinálja, csinálja ő?

Nekem, nem te vagy a nagy ő.
Ha nem, hát nem. Pá-pá, agyő,
mondta. Vagy ő.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Vagyban

Hajadoni hajlamom
kihajtott egy hajnalon.
Lehengerlő hangerő-

vel hajtott rám, enged ő,
indigóm – előkelő,
kellő helyen elkel ő.

Leverő egy heverő.
Ha már: egy lavór. Vagy ágy.
Vagyban hever el a vág.

Bealkonyúl: konyulok.
Asszonyom, ön összenyom.
Kinyúlok, de lenyúlom.

Ami mozgat, már nem izgat.
Nem folytatom. Veszteget.
Az idejét, meg engem.

Még szemrehányást se tesz.
Betes. Zárul a retesz.
Még egy lapáttal rátesz.

Mint egy vatesz lóvá tesz.
Megorrol rám: megszoroz.
Magam elől eloroz.

Az egy-ívű, egy-tónusú

*Nem lehet nem kell mozgatni
ott van eleve pont annyi.*

Elnyújtózik lusta kéjes
mozdulattal alkalmi
mondatokba rakva ki

magát versét sorait.
Énje mint ő pont annyi.
Békés egyén vele megfér

benne elhelyezni ott van
vele eleve -akkora.
Sorainak szeri száma

hű szer-száma meglegeti
sose leng ki melengeti
mint az unalom belengi.

A szirén-osztag

Mozgósítva a teljes
kelléktár.

Erőszakot ígér-vár.

Bevetésre mindig kész,
sziréna riaszt, igé-
ni, tüzel egy sor szirén.

Kombattánsan menetelnek
a kifutón mint hadsereg,
lavinaként gyűl az erő-

szak, meríteni újult erőt.
Választottjához köze
nincs, ebben az ütközet-

ben egy mozog azon át
rezonál.

Rá a teljes arzenál.

Érződik csak nincs jele

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Csak ha muszáj, szamuráj

Tartozhat-e egy lélekhez két test?
Vagy ez eleve kétes gondolat?
Lehet ugyanannak a léleknek

két különböző, mégis egy
testbe kódolt külön útja?
Valóban két külön út az?

Vagy közös kör, külön-külön
körbefutva, amelynek a középpontja
egy? Kerülgetjük. Együtt

nem érhetjük el.
Én – a gésa – rés a biztonságán.
Ha bevallja: a rés nyeli

el. Ha tagadja: a hiány.
Az én hibám? Ha megfejti:
saját képmása veti ki.

Két egymásnak szánt jel, hívás:
nagy kihívás mindezt sejtve,
egymást, önmagukat mégis

ezért félreértve, rejtve.
Megfeszül a lélekpánt.
Két jelöletlen jeltárgy

között – lehet más? Megöl, ha mégis
megjelöl. Ha megjelölöm: megölöm.
Örök, megváltatlan jelek között

gyötör, gyötröm – egymást félve.
Jelnek nincs jó megfejtése.
Úszkál-csúszkál a jel alatt:

végleg rögzítetlen marad.
Vagy fixálom: szégyenbélyeg.
Hiába a közös lélek,

és a két test, összeforrva,
ha két külön úton jár.
Hát nem muszáj, szamuráj.

Jelen- lét

Jelene létében benne
létében jelene lenne
jelenének léte benne

milyen lenne, ha lehetne
a lenne, milyen a volna,
milyen, a lehetett volna.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

* A Nemes Nagy Ágnessel való hasonlóság nem szándékos.

Cianózis

Nem szirup nincs benne cukor nincs rum,
nem édes,
nem mint a morfium.

Nem mint mosoly-hurok
megszorongat enged
fuldokolni hosszan,

gyorsan fulladni nem.
Nem széles medrében
úszkál kedélyesen,

eret épp hogy csak váj
s szünteti mentén meg.
Megtorpan az vonzza

csak ami átlagos,
felhigul meghalni
túl kevés élni sok.

Kékes, oszlóban, a folt.
Ahogy olvad hervad a nyáj-
báj mosoly.

Nyoma nincs tudni hogy volt.
Hogy lazul a szorítása,
fonnyad, peregve leszárad.

Hogy a szorítása enged,
fonnyad, száradva leperreg,
nyoma érződik nincs jele.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Az észre nem vett habléány

Hányszor nézte, idézte
szobor-arcát, igézve
várta, nem jött ígéret.

Adta, gyönyörű hangját
elvenni, mozdulatán
át, nyúlni túl, odaát

járt, kések élén, érte.
Ő nem tudta, nem kérte.
Mást választott. Megérte?

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Hogy ő tudja, nem elég

Mint Kasszandra, a királylány:
mindent tud, mindenkin átlát.
Nem hisz neki soha senki:
mindentudása megöli.

Egyszerre gőg és alázat
Kasszandra királyleánynak
lenni. Mindent tud, mindenkin
átlát. Őt nem látja senki.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Mis-enjoyment

He asked about
my favourite scent.

Then left.
Now I am singing, being

misgivingly polite,
like – for him – otherwise – a rest.

Growing energy: arrests.
Slowly growing killing cells

retaliate: retell
each word. Every gesture.

Her and her and her and her.
Me? A he? Never.

Never, never, never ends.
Not even after my death.

Singing another – me – at best?
Better than a lover left.

Each word is a verge, an urge,
an edge. A hook.

I misunderstand to be
misunderstood.

Lélek, akit úgy kerestem ...

Lélek, akit úgy kerestem,
akiről annyiszor írtam,
akit annyit hívtam,
nem vagy sehol, senkiben?

Bennem vagy, de rossz helyen.
Rejtekhelyedről ontod
az önnemző sejteket.
Holléted ne sejtsem meg.

Te, aki nem létezel,
küldj jelet, de csak egyet.
Üzend meg, hogy élek-e.

Talán a sejtmag is sejti,
hogy a lélek vetette ki
magából: sok voltam neki.

A macsó-osztag

Ha ő nem lesz mása, ki
a nőt bennem ássa ki,
áthasít úgy a nyíláson,
alig lássam, annyi lásson.

OSZK

Nemzeti Széchényi Könyvtár

Hét csakráknak, születő

Érintésben, testre tér
érintése, testet ér,
születik ott. Meg egy én.

Vizétől szemének kél ős-
szívárványa leszend
jövendő színeknek váltakozik
meg szemein által.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Hét fátylát hét tánca rejti

Engedelmes: megszületik. Pedig
tudja, mi vár rá: elfalazott királylány.
Mind a hét fátylát táncába rejti,
milyen szép, ahogy nem látja senki,
átsejlik mégis ahogy, fátylakon
lépdel, liliomokon
lebeg könnyű lélek lakja,

hét fátylát tánca takarja,
ahol senki sem láthatja,
ott hajlik át táncát rejti hét fátylába
hajlik íve feszül mintha,
szobra lenne lehetne ha,
mit a mozdulat kibont.
Lenne ha nyíló titok.

Talán könnyű ruhában

Egy tőlem különbözőnek

alla leggiera

Írott képet faragok.
Kristálykemény, hajlatos,
szivárvány- íve ahogy
megfeszül: szín- őrizője.
Szóval, midőn időznek.

Jőnek teljesülten, telten.
Bomolva a mind-, színökben.
Mikor szobrok kelnek lábra,
szilaj táncuk dermedt láva.
Ívben elreppenő pára.

Tartalom

Hová lesz a hattyúdal	5
---------------------------------	---

A fagyni kezdett

Tűnik a szem könnyein	9
A halni kezdett	10
Negyvenévesen, Lolíta	13
Mintha szívére tett pecsét	14
Ahol a lélek megjelen	16
Ailo és Lajla	18
Fordulna egy harmadikba	19

Túl összetett megmoccanni

Zárul, pillangón, a báb	23
Őre, örök börtöne	24
Hálójának akad, fenn	25
Két ív feszül, szembeszegül	26
Meghúz – elereszt, meghúz – elereszt	27
Katatónia	28
Keze a mozdulatán	29

Mint egy jinbe foglalt jang

Smaragdszem, fekete macska	33
Egy elfojtott női bárd	34
Rögzít, zár	37
Tánca a kígyók ünnepén	41
Lili Marleen	43
A képíró saját képét faragja	44
A transz- vesztita	45
Telihold	47

Megy bele a kettőbe

Túlfut rajta, élteti	51
Másfél	52
A három tagolása, kirekesztő többes szám	55
Megképződik, több helyén, a szónak	56
A szét- választhatatlanok	58
Értékrés	60
Törne ki- fordul vissza	61

Énjét énje hívja elő

Az árnyék	65
Libikóka	67
A túlpörgött lány	68
Minősítők	69
Skizofrénia	71
Az át- szökheterlen	73
Énjében szépen elhelyez	75
Kijön, vissza nem talál	76
A hattyú csak egyszer szól	77

Énje énjét hívja elő

Hivatásos jó	81
Rajtam kapva kap magán	82
Régimódi	83
A kukkoló	84
Az ostromló	89
Csináld tovább, kérte a nő	91
Vagyban	92
Az egy-ívű, egy-tónusú	93
A szirén-osztag	94

Érződik csak nincs jele

Csak ha muszáj szamuráj	97
Jelen- lét	99
Cianózis	100
Az észre nem vett habléány	102
Hogy ő tudja, nem elég	103
Mis-enjoyment	104
Lélek, akit úgy kerestem	105
A macsó-osztag	106
Hét csakráknak, születő	107
Hét fátylát hét tánca rejti	108
Talán könnyű ruhában	109

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Fabó Kinga kötetei

A határon (Magvető-JAK, 1987)

Anesztézia (Móra, Kozmosz, 1988)

A fül (Széphalom, 1992)

Ellenfülbevaló (Magvető, 1994)

Elég, ha én tudom (Seneca, 1996)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Felí kupa

ISBN 963-9352-18-7

9 789639 352186

Ára: 790,- Ft